

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1417/2018
20.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Миролјуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 165/18 од 21.06.2018. године и Вишег суда у Чачку Кж 193/18 од 28.09.2018. године, на седници већа одржаној дана 20.12.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 165/18 од 21.06.2018. године и Вишег суда у Чачку Кж 193/18 од 28.09.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 165/18 од 21.06.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора трајању од 3 (три) месеца и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности наведене пресуде, не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да законском заступнику малолетог оштећеног ББ, мајци ВВ, на име доспелих обавеза плати износ од 36.000,00 динара, у року од месец дана од дана правноснажности наведене пресуде, а у супротном је одређено да ће условна осуда бити опозвана, као и да убудуће даје издржавање. Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара на рачун ближе означен у изреци, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом извршења. Такође, окривљени је обавезан да законској заступници малолетног оштећеног, мајци ВВ, плати износ од 26.250,00 динара, на име заступања пуномоћника адвоката Биљане Вукосављевић, у року од

15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 193/18 од 28.09.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Станојевића, а пресуда Основног суда у Чачку К 165/18 од 21.06.2018. године, је потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде Основног суда у Чачку К 165/18 од 21.06.2018. године, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Станојевић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијану пресуду. Међутим, из образложења захтева, по налажењу овог суда, очигледно произилази да је исти поднет и против правноснажне пресуде Вишег суда у Чачку Кж 193/18 од 28.09.2018. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, и у вези са тим наводи да су побијане пресуде засноване на доказу на коме се по закону не могу заснивати, те у том смислу као незаконит доказ означава одбрану – признање окривљеног АА дато пред Основним јавним тужиоцем у Чачку дана 01.03.2018. године, сматрајући да је окривљени одбрану дао без присуства браниоца и искључиво у циљу одлагања кривичног гоњења, а не ради вођења поступка, због чега се, према ставу браниоца, такав исказ окривљеног није могао користити као доказ на главном претресу.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, из садржине записника о саслушању окривљеног, тада осумњиченог АА, пред Основним јавним тужиоцем у Чачку од 01.03.2018. године, произилази да је исти сачињен на основу члана 85. до 90. ЗКП, да је осумњичени пре саслушања, а након узимања личних података прописно поучен и упозорен о својим правима из члана 68. ЗКП, као и о дужностима из члана 70. ЗКП, да је потом позван да се изјасни о томе да ли ће узети браниоца по свом

избору, да је након тога осумњичени изричито изјавио да не жели ангажовање браниоца и да ће се бранити сам, те му је омогућено да прочита кривичну пријаву, након чега је исти изнео одбрану и записник без примедби потписао.

Према наведеном, саслушање окривљеног пред јавним тужиоцем, обављено је у свему у складу са одредбама члана 85. до 90. ЗКП, па како је ова доказна радња, по налажењу Врховног касационог суда, у свему обављена на законит начин, то се и записник о саслушању окривљеног, тада осумњиченог, који је сачињен о предузетој радњи, има сматрати законитим и на истом се пресуда може заснивати. С тим у вези, неосновано бранилац истиче да је окривљени своје признање, односно одбрану дао у циљу одлагања кривичног гоњења-јер је јавни тужилац предузео одређене доказне радње, сходно својим овлашћењима из члана 499. став 2. ЗКП, као што је управо предметна доказна радња-саслушање окривљеног. Такође, како је дакле реч о кривичном поступку који се водио због кривичног дела за које је прописана новчана казна или затвор до две године, то у смислу одредбе члана 74. тачка 2) ЗКП, окривљени није ни морао имати обавезну одбрану, па одсуство браниоца у конкретном случају, уз изричиту изјаву окривљеног да не жели ангажовање браниоца, ни у ком случају не утиче на законитост предузете доказне радње.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, у захтеву за заштиту законитости бранилац истиче да је у конкретном случају, суд повредио одредбу члана 243. став 1. ЗКП, јер није уредно доставио оптужни предлог и позив окривљеном, будући да је позив за главни претрес примила бивша станодавка окривљеног, која га је телефонским путем обавестила о заказаном претресу, само дан пре одржавања истог.

Такође, у захтеву се указује да је окривљени добио отказ у Полицијској управи ..., да је крајем 2016. године сам постао издржавано лице и да је то основни разлог због чега није плаћао издржавање свог малолетог детета, па бранилац сматра да је суд морао имати у виду ту чињеницу и у конкретном случају применити одредбу члана 195. став 2. ЗКП, те окривљеног ослободити од казне.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац суштински оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, и на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања, изводи закључак у погледу правне квалификације.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није

предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца, због повреде закона из члана 243. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.